

Το άγαλμα της Αφροδίτης της Μήλου ανακαλύφθηκε σε αγροτική περιοχή της Μήλου από τον Θεόδωρο ή Γεώργιο Κεντρωτά στις 8 Απριλίου του 1820. Το άγαλμα κατέληξε ένα χρόνο αργότερα στο Μουσείο του Λούβρου.

Η Αφροδίτη της Μήλου πουλήθηκε υπό συνθήκες κατοχής. Σε ποιον ανήκε όμως; Στον ιδιώτη που έτυχε να τη βρει, στους προκρίτους, στην εξουσία κατοχής; Ιδιοκτήτης δεν υπάρχει. Νόμιμος διαχειριστής και φύλακας της πολιτισμικής του κληρονομιάς είναι ο Ελληνισμός.

Σήμερα οι πρόκριτοι της χώρας προκρίνουν «αξιοποίηση» δημόσιας γης. Δεν είναι ιδιοκτήτες της δημόσιας γης ούτε των φυσικών και πολιτισμικών πόρων της Ελλάδας όσοι τυχαίνει να βρίσκονται τη συγκεκριμένη ιστορική συγκυρία στην εξουσία. Η δημόσια γη ανήκει στον Ελληνισμό διαχρονικά. Οπως και οι φυσικοί πόροι της χώρας, όπως η κάθε «Αφροδίτη».

Ξένοι δανειστές κατέλαβαν βάσει σχεδίου οικονομικά τη χώρα με ευθύνη της ανεύθυνης πολιτικής εξουσίας των τελευταίων δεκαετιών. Δανείζανε μια καταχρεωμένη χώρα, εν γνώσει τους, οδηγώντας την στην παγίδα του εκβιασμού χρεοκοπίας. Προσέτρεξαν φίλοι να προσφέρουν βοήθεια. Δάνεια με υψηλά επιτόκια. Με αιτιολογία τον «πανικό των αγορών» που «δανείζουν με ακόμη υψηλότερα επιτόκια». Ποιος ελέγχει όλους αυτούς που, πέρα από υψηλά επιτόκια, απαιτούν γη και φυσικούς πόρους, πολύτιμους πόρους επιβίωσης και ανάπτυξης της χώρας;

Ολα αυτά δεν θα γίνονταν χωρίς τη συμμετοχή των Νεοελλήνων ιδιωτών. Οι οποίοι διαδέχτηκαν τους Ελληνες πολίτες, που νοιάζονταν για τα «κοινά» πάνω από τα ίδια.

Ξεριζώσαμε το ήθος μας, την παιδεία μας, ξεχάσαμε τη σκληρή και τίμια παραγωγή των προγόνων μας στις πεζούλες νησιών και ορεινών όγκων, εγκαταλείψαμε την ύπαιθρο και ξαπλώσαμε νωχελικά στις καφετέριες των πόλεων. Οπου η πολιτική εξουσία μάς σερβίρει, κατασπαταλώντας τες, δανεικές διευκολύνσεις, στρεβλές επιδοτήσεις, νομιμοποιήσεις, περαιώσεις, βολέματα. Και την πληρώνουμε με ψήφους.

Οι πρόκριτοι της χώρας συναλλάσσονται σήμερα με τους δανειστές για την «αξιοποίηση» της δημόσιας γης, του πλέον πολύτιμου, εξαιρετικά πεπερασμένου παραγωγικού φυσικού πόρου, τη βάση πραγματικά βιώσιμης ανάπτυξης. Τη γη, χάριν της οποίας έγιναν πόλεμοι και θυσιάστηκαν γενιές Ελλήνων, θέλουν να πουλήσουν, για να... ξεπληρωθούν οι φούσκες της δήθεν «ανάπτυξης»: της άναρχης δόμησης και του υπερκαταναλωτισμού. Το παγωμένο εξάμβλωμα, που επιτήδεια είχε ονομαστεί «χωροταξικό του τουρισμού» για να κτιστούν παραθεριστικές κατοικίες, σύνθετα τουριστικά καταλύματα, γήπεδα γκολφ, resorts, σε όσο γίνεται μεγαλύτερες και ομορφότερες εκτάσεις, από όσες απέμειναν, σαλεύει επικίνδυνα και πάλι.

Αξιοποίηση δημόσιας γης μέσω πώλησης ή μακροχρόνιας ενοικίασης με στόχο έσοδα δεν συνιστά πολιτική ανάπτυξης. Είναι κατανάλωση, καταστροφή/απώλεια πολύτιμων εθνικών πόρων. Μόνο η προστασία και η σωστή εκμετάλλευση των πλουτοπαραγωγικών πηγών, της γεωργικής γης, των φυσικών και πολιτισμικών πόρων, του φυσικού τοπίου, του ανθρώπινου δυναμικού της χώρας, ώστε να αποδίδουν αγαθά υψηλής προστιθέμενης αξίας σταθερά στο χρόνο, με επανεπένδυση των κερδών στον τόπο, μπορεί να αποτελέσει εργαλείο ανάπτυξης. Με την προϋπόθεση ότι δεν θα απαξιωθεί η εκμετάλλευσή τους εκ των έσω από λογής λογής συντεχνίες και ιδιώτες με στόχο το ίδιον όφελος σε βάρος των «κοινών».

Εδώ ταιριάζουν οι ρήσεις του Ρήγα Βελεστινλή:

«*Κάθε δόσιμον έχει να γίνεται μόνον διά το δημόσιον όφελος και όχι διά αρπαγάς ενός και άλλου...* »

«*Ενα έθνος έχει το δίκαιον πάντοτε να μετασχηματίσει και να μεταλλάξει την νομοθεσίαν*

του αλλά μιας γενεάς πρόσωπα δεν ημπορούν να καθυποτάξουν εις τους νόμους των τα πρόσωπα όπου θέλουν γεννηθή κατόπιν τους ».

Τους πολύτιμους φυσικούς πόρους της χώρας, τη δημόσια γη, όσες «Αφροδίτες» απέμειναν, ας τα προστατεύσουμε σαν πολύτιμη παρακαταθήκη!

Δημήτρης Μπριασούλης, Καθηγητής στο Γεωπονικό Πανεπιστήμιο Αθηνών

Το άρθρο πρωτοδημοσιεύτηκε στην εφημερίδα Ελευθεροτυπία 6.7.2011 (www.enet.gr)